

Mikhail Bulgakov

Ngày hội với giang mai

Vào ngày hội phụ nữ, mà hàng năm chúng ta vẫn tổ chức đều đặn mùng 8 tháng 3, cánh cửa phòng đọc thư viện làng Lac - Tuzma (làng này nằm dưới sự bảo trợ ân cần của cung đường sắt Kazan) mở ra để y sĩ trạm y tế địa phương - ta cứ gọi ông ta là Ivan Ivanovitch - bước vào.

Nếu như ta không biết rằng vào ngày 8 tháng 3 không một công dân có ý thức nào có thể xuất hiện dưới bộ dạng một kẻ say, nhất là lại đi nói chuyện thời sự, nhất nữa lại tại phòng đọc thư viện; nếu như ta không biết rằng y sĩ Ivan Ivanovitch không bao giờ cho vào miệng lấy một giọt rượu nào; - nếu như không có những điều đó thì ta có thể đánh cuộc rằng Ivan Ivanovitch đang say tuyệt đối, say quá thể!

Đôi mắt ông ta trông giống như hai cái nút li-e của chai rượu chát Nga cỡ một phần ba lít, còn thân nhiệt chắc không quá 30 độ. Và trong phòng đọc lan tỏa một mùi cồn nồng nặc đến nỗi chủ tọa cuộc họp phải ngừng ngay việc đang hút dở điếu thuốc của mình và giới thiệu Ivan Ivanovitch bằng những lời lẽ như sau:

- Xin giới thiệu đồng chí Ivan Ivanovitch trình bày báo cáo về ngày Quốc tế phụ nữ!

Trần trề cảm hứng cồn, sau lần tấn công thứ ba, Ivan Ivanovitch đã chiếm lĩnh được bục diễn giả và bắt đầu bài nói của mình:

- Trước khi trình bày về ngày Quốc tế phụ nữ, chúng ta hãy nói vài lời về các căn bệnh hoa liễu!

Lời mở đầu đã đưa lại một thành công mỹ mãn: toàn bộ phòng đọc lập tức trở nên im phăng phắc, và trong sự im lặng tuyệt đối đó một bóng đèn điện chột nổ bung.

- Vâng, à... thưa các quý nữ lao động quốc tế quý mến của tôi! -

Nặng nhọc lấy hơi, y sĩ nói tiếp: - Đây, tôi đang nhìn thấy trước mặt tôi 80 đơn vị mặt của quý vị...

- Bốn mươi, - chủ tọa hội nghị liếc nhìn vào tờ danh sách, ngạc nhiên nói.

- Bốn mươi, như thế thì càng tệ hơn... tức là càng tốt hơn, - diễn giả tiếp tục, - tôi thấy rất thương các quý vị, thưa các bà các chị các em đàn... xin lỗi! - ... các chị em phụ nữ... Bởi vì dân số ở trong tỉnh ta càng ít thì, như thống kê cho thấy, càng ít người mắc bệnh hoa liễu, và ngược lại. Và nói riêng, là bệnh giang mai... Đó là một mối đe dọa khủng khiếp đối với giai cấp vô sản, nó không thương tiếc một ai... Xin hỏi, có ai biết giang mai là cái gì không nhỉ?

- Đồng chí Ivan Ivanovitch! - chủ tọa kêu lên.

- Ông im miệng lấy một lúc đi nào. Đừng ngắt lời tôi. Giang mai, - vừa nắc, diễn giả vừa nói tiếp bằng giọng lè nhè, - là một căn bệnh cực kỳ dễ lây nhiễm! Các chị em ngồi đây mà nghĩ rằng mình an toàn ư? (y sĩ bật lên tiếng cười dữ tợn...) Hừm... Bé cái nhảm! Một cô nàng hôm nay xăng xái mang băng đỡ đi lại ở đây, vui mừng đón những ngày mồng Tám với tháng Ba và đủ mọi thứ lễ liếc tương tự, sau đó đi kết hôn, và thế rồi vào một ngày đẹp trời đứng rửa mặt, hỉ mũi - và bụp! Cả cái mũi nằm nguyên trong chậu rửa mặt, còn trên mặt, thay vào mũi, xin lỗi, là một cái lỗ!

Tiếng ồn ào dậy lên khắp tất cả các dãy ghế, và một trong số các bà các chị các em, mặt trắng bệch như tờ giấy, bỏ chạy ra ngoài cửa.

- Đồng chí Ivan Ivanovitr! - chủ tọa kêu lên.

- Xin lỗi. Tôi được phân công, và tôi nói... Các vị nghĩ rằng sự trình tiết sẽ bảo đảm an toàn cho các vị ư? Hô-hô-hô!... Mà trong số các vị có còn nhiều không những người trình ti...

- Đồng chí Ivan Ivanovitr! - chủ tọa kêu to.

Thêm hai trong số các bà các chị các em vừa bỏ chạy ra cửa vừa kinh hoàng ngoái nhìn lên bức diễn giả.

- Các vị đến đây, chẳng hạn, và thùng nước sôi kia... nói thí dụ thế... Trời nóng, tất nhiên, - diễn giả nói rộng cổ áo sơ mi, nói tiếp, - rồi, tất nhiên, các vị cầm lấy cốc... Trên tường treo khẩu hiệu "Không uống nước lã" và các khẩu hiệu khác của Comintern, còn trước đó một người mắc bệnh giang mai đã uống vào chiếc cốc đó, bằng đôi môi của mình... Chẳng hạn chủ tọa của chúng ta...

Chủ tọa học lên không thành lời.

20 chị em nữ lao động quốc tế kinh tởm lấy khăn tay lau môi, còn ai không có khăn thì lau bằng gấu váy.

- Gì mà ông gào lên thế? - y sĩ hỏi chủ tọa.

- Tôi không mắc bệnh giang mai! - chủ tọa hét to và trở nên giống hệt một trái nham lê.

- Hâm!... ấy là tôi nói thí dụ... Hoặc chẳng hạn chị này, - y sĩ chỉ ngón tay run rẩy vào đầu đó xuống hàng ghế thứ nhất, ngay lập tức toàn bộ hàng ghế sau những tiếng loạt xoạt váy áo trở nên trống không.

- Khi một cô gái ngày 8 tháng Ba... đến tuổi phát dục... xin lỗi về cách diễn đạt, - từ trên bục, diễn giả tiếp tục ngân nga, người đầm mồ hôi vì nóng bức, - thì cô ta nghĩ gì nào?

- Đồ bẩn thỉu! - một giọng nói the thé vang lên ở hàng ghế cuối.

- Điều duy nhất mà cô ta mơ ước vào những đêm sáng trăng - là tìm

cách đến với bạn tình của mình, - y sĩ báo cáo, hoàn toàn cả người như chảy nhều nhện ra theo các đường chỉ.

Đến đây thì trong phòng bắt đầu vang lên những tiếng rên rĩ và tiếng nghiến răng ken két. Các hàng ghế bị xô đẩy ầm ĩ và trở nên trống trơn. Tất cả các bà các chị các em xô nhau chạy ra ngoài, nhiều người vừa chạy vừa khóc nức nở.

Trong phòng chỉ còn lại hai người - y sĩ và chủ tọa.

- Mà bạn tình của cô ta, - y sĩ vẫn tiếp tục kể lể và nhìn vào mặt chủ tọa, - thưa cô em nữ lao động quý mến của tôi, hấn mê mãi làm tình và các thứ tòi bại khác.

- Tôi không phải là nữ lao động! - chủ tọa hét lên.

- Xin hỏi, đồng chí là đàn ông? - y sĩ hỏi, mắt đờ đẫn lác lác.

- Đàn ông! - chủ tọa cảm thấy bị xúc phạm hét.

- Không giống thế! - y sĩ nắc lên.

- Ivan Ivanovitr, anh biết không, anh say như một đồ vô lại! - giận đến run rẩy cả người, chủ tọa hét. - Anh, xin lỗi, đã phá hỏng ngày hội của tôi! Tôi sẽ kiện anh lên Trung ương và thậm chí lên cấp cao hơn nữa!

- Chà, xin mời, - y sĩ nói, ngồi xuống một chiếc ghế bành và đi vào giấc ngủ.

HẾT